

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת וִירָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ד' - חלק ט'

קונטרס 99

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד

היות שרצונו להקל על כל אחד המקבל על עצמו ללמוד הזוהר הקדוש לפי עמוד היומי נחלק את ספרי הזוהר הקדוש, תיקוני זוהר, אור הזוהר, עלונים ועוד - חינום - בפריסה נרחבת במקומות ובאיזורים כדלקמן:

ב"ה זכינו ואור הזוהר הקדוש מתפשט והולך ממשיך להאיר עוד בית יהודי ועוד אחד, בתי מדרשות, כוללים וישיבות נוספות, מקומות בהם נוסדו שיעורים ללימוד הזוהר היומי ברוב עם, מרחבים רבים אשר נהנים מהאור הזך והטהור. בכח האור לגרש את החושך ולקרבינו לתכלית האמיתית, לעת אשר יתגלה האור הגנוז לעין כל "אור חדש על ציון תאיר ונזכה כולנו במהרה לאור".

הנה מאחר שעל הרב קצור קצרה יד החכמים מלהדפיס ספריהם כו', וראוי לעשירים כו' לפתח ידיהם אליהם בענין יפה, וכזה חלק פחלק יאכלו עם החכם כו', והכל לפי מה שהוא הספר, ולפי מה שהוא נצרך לרבים, ולפי התועלת הנמשך מפיו לעבודת השי"ת, ודוק ותשכח, שכמעט אין כסף שיהא נחשב למצוה רבה כזו, שכל הוצאה של מצוה הוא לשעתו כו', אבל זה הנותן לצורך הדפוס צדקתו עומדת לעד לדור דורים והוא מזכה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו כו', מה טוב חלקו, קנה שם טוב, קנה לו דברי תורה, קנה לו חיי העולם הבא וגם העולם הזה כו', עכ"ל. (פלא יועץ אות דפוס).

שוו בנפשכם זכיותיכם (לפי חשבון רבי חיים ויטאל, כפא מלך, הן איש חי ורבי מרדכי שרעבי ז"ע), שלא נתן לחשב במחשבו, יקב רבוי המספרים, וזאת בהדפסת עלון אחד בלבד.

כל המזכה את הרבים יזכה לבנים צדיקים

אנא יצאים בקריאה לכל הרוצה לבוא ולהצטרף אל כוכבי האור ולהשתתף עימנו ולהוות נקודת חלוקה נוספת נא לשלוח פרטים לפקס 02-995-1300 או לדואר אלקטרוני hazohar.com@gmail.com

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק"י בוא"ו ק"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו וישנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הראשונים של בית הכנסת שנוטל שכר פנגד פלם
שבאים אחריהם, מה כתיב (ביה) ויאמר לא אשחית
בעבור העשרה.

כל זה יש לנשמת הצדיק לומר על הרשעים, פיון שלא
נמצא בידם פלום, מה כתיב וילך יי באשר פלה
לדבר אל אברהם ואברהם שב למקומו. מהו למקומו.
למקום מעלתו הידועה.

אמר רבי מצוה לו לאדם להתפלל על הרשעים כדי
שיחזרו למוטב ולא יכנסו לגיהנם, דכתיב, (תהלים
לה) ואני פחלותם לבושי שק וגו'. ואמר רבי אסור לו
לאדם להתפלל על הרשעים שיסתלקו מן העולם,
שאלמלא סלקו הקדוש ברוך הוא לתרח מן העולם
כשהיה עובד עבודה זרה, לא בא אברהם אבינו לעולם,
ושבטי ישראל לא היו, והמלך דוד ומלך המשיח,
והתורה לא נתנה, וכל אותם הצדיקים והחסידים
והנביאים לא היו בעולם. אמר רבי יהודה, פיון שרואה
הקדוש ברוך הוא שלא נמצא ברשעים פלום מכל אותם
הענינים, מה כתיב ויבאו שני המלאכים סדמה וגו'. (עד
כאן מדרש הנעלם): (דף קה ע"ב).

זהר

אברה נא ואראה הפצעקתה הבאה אלי
עשו כלה. למאן קאמר. אי תימא
לאנון מלאכין. מאן חמא מליל עם דא
ופקיד לדא. אלא לאברהם קאמר דברשותיה
קיימין אנון אתרי. דבר אחר לאנון מלאכין.
מה דאתמר לאברהם מה טעמא עשו. עשה
מיבעי ליה. מאי עשו. (אלא) דא אברהם
ושכינתא דלא אעדי מניה. (דבר אחר) עשו מה
דאתמר למלאכין, בגין דהו זמנין תמן והו
משתפחין למעפד דינא, ועל דא עשו.

ויאמר לא אשחית בעבור
העשרה.

כל זה יש לנשמת הצדיק לומר
על הרשעים. פיון שלא נמצא
בידם פלום, מה כתוב: וילך ה'
באשר פלה לדבר אל אברהם
ואברהם שב למקומו. מהו
למקומו? למקום מעלתו הידועה.
אמר רבי, מצוה לו לאדם
להתפלל על הרשעים כדי
שיחזרו למוטב ולא יכנסו
לגיהנם, שכתיב (תהלים לה) ואני
פחלותם לבושי שק וגו'. ואמר
רבי, אסור לו לאדם להתפלל על
הרשעים שיסתלקו מן העולם,
שאלמלא סלקו הקדוש ברוך
הוא לתרח מן העולם כשהיה
עובד עבודה זרה, לא בא
אברהם אבינו לעולם, ושבטי
ישראל לא היו, והמלך דוד ומלך
המשיח, והתורה לא נתנה, וכל
אותם הצדיקים והחסידים
והנביאים לא היו בעולם. אמר
רבי יהודה, פיון שרואה הקדוש
ברוך הוא שלא נמצא ברשעים
פלום מכל אותם הענינים, מה
כתוב: ויבאו שני המלאכים
סדמה וגו'. עד כאן מדרש
הנעלם

הנעלם

זהר:

אברה נא ואראה הפצעקתה
הבאה אלי עשו כלה. למי אמר?
אם תאמר לאותם המלאכים - מי
ראה מדבר עם זה ומצוה את
זה? אלא לאברהם אמר,
שברשותו עומדים המקומות
הללו. דבר אחר - לאותם
מלאכים. מה שנאמר לאברהם,
מה הטעם עשו? היה צריך
לכתב עשה. מה זה עשו? (אלא)
זה אברהם ושכינתו שלא וזה
מפניו. (דבר אחר) עשו - מה שנאמר
למלאכים, משום שהיו מזמנים לשם, והיו נמצאים לעשות דין, ועל זה עשו.

דְּבַר אַחַר עָשׂוּ (לְמַעַבַד) כְּתַרְגוּמוֹ עֲבָדוּ. וְכִי
לֹא הָיָה יָדַע קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְאִיהוּ
אָמַר אַרְדָּה נָא וְאֶרְאָה, וְהָא כְּלָא אַתְגְּלִי
קַמֵּיה. אֲלֵא אַרְדָּה נָא מְדַרְגָּא דְרַחֲמֵי לְדַרְגָּא
דְּדִינָא, וְהֵינְנוּ (ת"א) יְרִידָה. וְאֶרְאָה, רְאִייה דָּא
הִיא לְאִשְׁגָּחָא עֲלֵיהוֹן בְּמֵאן דִּינָא יָדִין לֹוֹן.
אִשְׁבָּחֵן רְאִייה לְטֹב וְאִשְׁבָּחֵן רְאִייה לְכִישׁ.

רְאִייה לְטֹב, דְּכַתְיִב, (שְׁמוֹת ב) וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּדַע.
דְּכַתְיִב אַרְדָּה נָא וְאֶרְאָה (נ"א אִשְׁבָּחֵן וְרִידָה לְטֹב וְאִשְׁבָּחֵן
וְרִידָה לְכִישׁ. לְטֹב דְּכַתְיִב, (שְׁמוֹת יט) וַיַּרְדּוּ יי' עַל הַר סִינַי. (בַּמִּדְבָּר יא)
וַיַּרְדּוּ וַיְבַרְכּוּ עַמּוֹ שֵׁם. וְרִידָה
לְרַע - רְאִייה לְטֹב - שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת
ב) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיִּדַע. רְאִייה לְרַע - שְׁכַתוּב אַרְדָּה
נָא וְאֶרְאָה (נ"א מְצָאנוּ וְרִידָה לְטֹב וּמְצָאנוּ
וְרִידָה לְרַע. לְטֹב - שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת יט) וַיַּרְדּוּ ה' עַל הַר
סִינַי. (בַּמִּדְבָּר יא) וַיַּרְדּוּ וַיְבַרְכּוּ עַמּוֹ שֵׁם. וְרִידָה
לְרַע - אַרְדָּה נָא, (בְּשׁוּבֵל) לְהַשְׁגִּיחַ עֲלֵיהֶם
בְּדִין, וְעַל זֶה אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבֹרְהֶם.

וְאֲבֹרְהֶם הֵיוּ יְהִיָּה לְגוֹי גְדוֹל
וְעִצּוֹם. מַה הַטַּעַם הַבְּרַכָּה הַזֶּה
כִּי אֵלֵא כְּדִי לְהוֹדִיעַ שְׁאִפְלוּ
בְּשַׁעַת שְׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב
בְּדִין עַל הָעוֹלָם, לֹא מִשְׁתַּנֵּה.
שְׁהַרִי יוֹשֵׁב בְּדִין עַל זֶה (ר"א יוֹשֵׁב)
וַיְבַרְכּוּם עַל זֶה, וְהַפֵּל בְּרַגְעָא
אֶחָד וּבְשַׁעַת אַחַת.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהַרִי כְּתוּב
(תְּהִלִּים טו) וְאֲנִי תִפְלְתִי לָךְ ה' עַת
רְצוֹן. לְפַעְמִים שֶׁהוּא עַת רְצוֹן,
וְלְפַעְמִים שְׂאִינוּ עַת רְצוֹן.
לְפַעְמִים שְׁשׁוּמַע, וְלְפַעְמִים
שְׁלֹא שׁוּמַע. לְפַעְמִים שְׁנִמְצָא,
וְלְפַעְמִים שְׁלֹא נִמְצָא, שְׁכַתוּב
(יִשְׁעִיָּה נח) דְּרָשׁוּ ה' בְּהַמְצָאוֹ
קְרָאָהוּ בְּהִיּוֹתוֹ קְרוּב.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כִּי לִיחִיד, כִּי לְצַבּוֹר,
כִּי לְמִקּוּם אַחַד, וְכִי לְכָל הָעוֹלָם. מִשׁוּם כִּי בְרַךְ
אֶת אֲבֹרְהֶם, שֶׁהוּא שְׁקוּל כְּכֹל
הָעוֹלָם, שְׁכַתוּב (בְּרַאשִׁית ב) אֱלֹה
תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ
בְּהַבְרָאָם, (וְקָחוּב) וְשִׁנְיָנוּ בְּאֲבֹרְהֶם.
יְהִיָּה בְּגִימְטְרִיא שְׁלִשִׁים. כִּי
שְׁנִינּוּ, שְׁלִשִׁים צְדִיקִים מְזֻמֵּן

דְּבַר אַחַר עָשׂוּ (לְמַעַבַד) כְּתַרְגוּמוֹ עֲבָדוּ. וְכִי
לֹא הָיָה יָדַע קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְאִיהוּ
אָמַר אַרְדָּה נָא וְאֶרְאָה, וְהָא כְּלָא אַתְגְּלִי
קַמֵּיה. אֲלֵא אַרְדָּה נָא מְדַרְגָּא דְרַחֲמֵי לְדַרְגָּא
דְּדִינָא, וְהֵינְנוּ (ת"א) יְרִידָה. וְאֶרְאָה, רְאִייה דָּא
הִיא לְאִשְׁגָּחָא עֲלֵיהוֹן בְּמֵאן דִּינָא יָדִין לֹוֹן.
אִשְׁבָּחֵן רְאִייה לְטֹב וְאִשְׁבָּחֵן רְאִייה לְכִישׁ.
רְאִייה לְטֹב, דְּכַתְיִב, (שְׁמוֹת ב) וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּדַע.
דְּכַתְיִב אַרְדָּה נָא וְאֶרְאָה (נ"א אִשְׁבָּחֵן וְרִידָה לְטֹב וְאִשְׁבָּחֵן
וְרִידָה לְכִישׁ. לְטֹב דְּכַתְיִב, (שְׁמוֹת יט) וַיַּרְדּוּ יי' עַל הַר סִינַי. (בַּמִּדְבָּר יא)
וַיַּרְדּוּ וַיְבַרְכּוּ עַמּוֹ שֵׁם. וְרִידָה
לְרַע - רְאִייה לְטֹב - שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת
ב) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיִּדַע. רְאִייה לְרַע - שְׁכַתוּב אַרְדָּה
נָא וְאֶרְאָה (נ"א מְצָאנוּ וְרִידָה לְטֹב וּמְצָאנוּ
וְרִידָה לְרַע. לְטֹב - שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת יט) וַיַּרְדּוּ ה' עַל הַר
סִינַי. (בַּמִּדְבָּר יא) וַיַּרְדּוּ וַיְבַרְכּוּ עַמּוֹ שֵׁם. וְרִידָה
לְרַע - אַרְדָּה נָא, (בְּשׁוּבֵל) לְהַשְׁגִּיחַ עֲלֵיהֶם
בְּדִין, וְעַל זֶה אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבֹרְהֶם:

וְאֲבֹרְהֶם הֵיוּ יְהִיָּה לְגוֹי גְדוֹל וְעִצּוֹם. מְאִי
טַעַמָּא בְּרַכָּה דָּא הֵכָא. אֲלֵא בְּגִין
לְאוֹדְעָא דְאִפְלוּ בְּשַׁעַת דְּקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
יְתִיב בְּדִינָא עַל עֲלֵמָא לֹא אִשְׁתַּנֵּי. דְּהָא יְתִיב
בְּדִינָא עַל דָּא (ר"א ל"ג וְתִיב) וַיְבַרְכּוּם עַל דָּא וְכִלָּא
בְּרַגְעָא חֲדָא וּבְשַׁעַתָּא חֲדָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְהָא כְּתִיב, (תְּהִלִּים טו) וְאֲנִי
תִפְלְתִי לָךְ יי' עַת רְצוֹן. זְמַנִּין דְאִיהוּ
עַת רְצוֹן וְזְמַנִּין דְּלֹאוּ אִיהוּ עַת רְצוֹן. זְמַנִּין
דְּשִׁמְעַ וְזְמַנִּין דְּלֹא שִׁמְעַ. זְמַנִּין דְּאִשְׁתַּכַּח
וְזְמַנִּין דְּלֹא אִשְׁתַּכַּח דְּכַתְיִב, (יִשְׁעִיָּה נח) דְּרָשׁוּ יי'
בְּהַמְצָאוֹ קְרָאָהוּ בְּהִיּוֹתוֹ קְרוּב.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר כִּי לִיחִיד כִּי לְצַבּוֹר.
כִּי לְמִקּוּם אַחַד. כִּי לְכָל הָעוֹלָם. מִשׁוּם כִּי בְרַךְ
אֶת אֲבֹרְהֶם, שֶׁהוּא שְׁקוּל כְּכֹל
הָעוֹלָם, שְׁכַתוּב (בְּרַאשִׁית ב) אֱלֹה
תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ
בְּהַבְרָאָם, (וְקָחוּב) וְשִׁנְיָנוּ בְּאֲבֹרְהֶם.
יְהִיָּה בְּגִימְטְרִיא שְׁלִשִׁים. הַכִּי
תְּנִינָן תִּלְתִּין צְדִיקִים אֲזֻמֵּין קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא

בְּכָל דְּרָא וְדָרָא לְעֵלְמָא. כְּמָה דְאַזְמִין לְאַבְרָהָם.

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּכֹל דּוֹר וְדוֹר
לְעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁהַזְמִין אֶת
אַבְרָהָם.

השלמה מההשמטות (סימן ז')

השרמה מההשמטות (סימן ז')

וּמֵנָּה קָדָא נִפְק רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחֵמָא (וְחָמָא)
עֲלֵמָא דְחֻשְׁיָךְ וְאַפִּיל וְאַסְתַּתְתָּם
נְהוּרִיָּה. אָמַר לִיָּה לְרַבִּי אֶלְעָזָר, תָּא וְנַחֲזִי מָה
בְּעֵי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעְבַּד בְּעֵלְמָא. אָזְלוּ
וְאַשְׁפַּחוּ חַד מְלֵאכָא דְדָמֵי לְטוֹרָא רַבְרָבָא
וְאַפִּיק תְּלַתִּין שְׁלֵהוּבִין דְּנוּרָא מְפוּמִּיָּה. אָמַר
לִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן מָה אַתְּ בְּעֵי לְמַעְבַּד. אָמַר
לִיָּה בְּעֵינָא לְמַחְרַבִּיָּה לְעֵלְמָא כְּגִין דְּלֵא
שְׂכִיחֵי תְּלַתִּין זַפְאִין בְּדָרָא דְהֵכִי גָזַר קַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא עַל אַבְרָהָם דְכָתִיב (בְּרֵאשִׁית י"ח) הֵיוּ
יְהִיָּה כְּגִימְטָרִיא תְּלַתִּין.

פַּעַם אַחַת יָצָא רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרָאָה
[וְרָאָה] שֶׁהַעוֹלָם חֻשְׁףָּה וְאַפִּיל
וְנִסְתָּם אִוְרוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר,
בַּא רָאָה מָה רוּצָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לַעֲשׂוֹת בְּעוֹלָם. הֲלָכּוּ
וּנְמַצְאוּ מְלֵאכֵי אַחַד שְׂדוּמָה לְהַר
גְּבוּהָ וּמוֹצִיא שְׁלֵשִׁים שְׁלֵהָבוֹת
מִפִּיּוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, מָה
אַתָּה רוּצָה לַעֲשׂוֹת? אָמַר לוֹ,
רְצוֹנִי לְהַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם,
מִשׁוּם שֶׁלֹּא נִמְצָא שְׁלֵשִׁים
צַדִּיקִים בְּדוֹר, שֶׁכָּךְ גָּזַר הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא עַל אַבְרָהָם, שֶׁכְּתוּב
(בְּרֵאשִׁית י"ח) הֵיוּ יְהִיָּה', כְּגִימְטָרִיא
שְׁלֵשִׁים.

אָמַר לִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּמַטּוֹ מִיָּנָה, זִיל קַמִּיָּה
קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאִימָא לִיָּה, בַּר
יּוֹחָאי שְׂכִיחַ בְּאַרְעָא. אָזַל הוּא מְלֵאכָא
קַמִּיָּה דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאָמַר לִיָּה, מְאֲרִיָּה
דְּעֵלְמָא גְּלִי קַמָּךְ מָה דְאָמַר לִי בַר יּוֹחָאי.
אָמַר לִיָּה קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זִיל אַתְרַבִּיָּה
לְעֵלְמָא וְלֵא תִשְׁגַּח בְּבַר יּוֹחָאי.

אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּכַקְשָׁה
מִמָּךְ, לָךְ לִפְנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְאָמַר לוֹ, בַּר יּוֹחָאי מְצוֹי בְּאַרְץ.
הֲלָךְ אוֹתוֹ מְלֵאכֵי לִפְנֵי הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְאָמַר לוֹ: רַבּוֹן
הָעוֹלָם, גְּלוּי וְיִדוּעַ לִפְנֵיךְ מָה
שְׂאֵמַר לִי בַר יּוֹחָאי? אָמַר לוֹ
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: לָךְ תַּחְרִיב
אֶת הָעוֹלָם וְאֵל תִּשְׁגִּיחַ בְּבַר
יּוֹחָאי.

כַּד אַתָּא חֲזוּיָה רַבִּי שְׁמַעוֹן לְמְלֵאכָא אָמַר
לִיָּה אֵי לֵא תִיזִיל, גּוֹזְרָנָא עֲלֵךְ דְּלֵא
תִיעוּל לְשִׁמְיָא וְתִהוּי בְּאַתֵּר עֲזָא וְעֲזָאֵל וְכַד
תִיעוּל קַמִּיָּה קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אִימָא לִיָּה אֵי
לִית תְּלַתִּין זַפְאִין בְּעֵלְמָא לִיְהוּוֹן עֲשְׂרִין דְהֵכִי
כָתִיב לֹא אָעֻשָׂה בְּעֵבוּר הַעֲשָׂרִים וְאֵי לִית
עֲשָׂרִים לִיְהוּוֹן עֲשָׂרָה דְהֵכִי כָתִיב לֹא אֲשַׁחִית
בְּעֵבוּר הַעֲשָׂרָה וְאֵי לִית עֲשָׂרָה לִיְהוּוֹן תְּרִין
דְאִינוּן אָנָּא וּבְרִי, דְהֵכִי כָתִיב (דְּבָרִים י"ט) עַל פִּי
שְׁנַיִם עֲדִים יָקוּם דְבַר, וְאִין דְבַר אֱלֹא עוֹלָם
דְכָתִיב (תְּהִלִּים ל"ג) בְּדָבָר יִי שְׁמַיִם נַעֲשׂוּ. וְאֵי לִית

בְּשַׁבָּא, רָאָה רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶת
הַמְּלֵאכֵי. אָמַר לוֹ: אִם לֹא תִלָּךְ,
גּוֹזְרִנִי עֲלֵיךְ שֶׁלֹּא תִכְנַס לְשִׁמַּיִם,
וְתִהְיֶיָה בְּמִקּוֹם שֶׁל עֲזָא וְעֲזָאֵל,
וְכִשְׁתִּכְנַס לִפְנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא, אָמַר לוֹ, אִם אֵין שְׁלֵשִׁים
צַדִּיקִים בְּעוֹלָם - שְׂיִהְיוּ עֲשָׂרִים,
שֶׁכָּךְ כְּתוּב: (בְּרֵאשִׁית י"ח) לֹא
אֲשַׁחִית בְּעֵבוּר הַעֲשָׂרִים. וְאִם
אֵין עֲשָׂרִים - שְׂיִהְיוּ עֲשָׂרָה, שֶׁכָּךְ
כְּתוּב: לֹא אֲשַׁחִית בְּעֵבוּר
הַעֲשָׂרָה, וְאִם אֵין עֲשָׂרָה - שְׂיִהְיוּ
שְׁנַיִם, שֶׁהֵם אֲנִי וּבְנִי, שֶׁכָּךְ
כְּתוּב: (דְּבָרִים י"ט) עַל פִּי שְׁנַיִם שְׂגִי
ה' שְׁמַיִם נַעֲשׂוּ, וְאִם אֵין שְׁנַיִם -

עֲדִים יָקוּם דְבַר, וְאִין דְבַר אֱלֹא עוֹלָם, שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים ל"ג) בְּדָבָר

תְּרִין, הַא אֵית חַד וְאַנָּא הוּא דְכִתִּיב (משלי י')
וְצִדִיק יִסוּד עוֹלָם.

הָרִי יֵשׁ אֶחָד, וְאֲנִי הוּא, שְׁכֵתוֹב
(משלי י') וְצִדִיק יִסוּד עוֹלָם.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה יֵצֵא קוֹל מְשֻׁמִּים
וְאָמַר: אֲשֶׁרִי חִלְקֶךָ רַבִּי שְׁמַעוֹן,
שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גִזְרָה לְמַעְלָה
- וְאֵתָהּ מְבַטֵּל לְמַטָּה. בְּיִדְאֵי
עֲלִיךָ נְאֻמָּר (שם קמ"ה) רְצוֹן יִרְאִיו
יַעֲשֶׂה: ע"כ מֵהַשְּׁמַטוֹת.

בְּהַ שְׁעֵתָא קָל מִן שְׁמַיָּא נָפַק וְאָמַר, זִכְרָא
חִוְלְקֶךָ רַבִּי שְׁמַעוֹן. דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
גִזְרָה לְעִילָא וְאֵתָהּ מְבַטֵּל לְתַתָּא בְּיִדְאֵי עֲלִיךָ
אֲתָמַר (תהלים קמ"ה) רְצוֹן יִרְאִיו יַעֲשֶׂה: (ער כאן
מֵהַשְּׁמַטוֹת)

פְּתַח וְאָמַר, (שמואל ב כג) מִן
הַשְּׁלֵשִׁים [הַכִּין] נִכְבְּד וְאֵל
הַשְּׁלֵשָׁה לֹא בָא וְגו'. מִן
הַשְּׁלֵשִׁים [הַכִּין] נִכְבְּד - אֵלֹהֵי הַם
שְׁלֵשִׁים צִדִיקִים שְׁמִזְמִין הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְעוֹלָם וְלֹא יִבְטַל
אוֹתָם מִמֶּנּוּ. וּבְנִיּוֹהוּ בְּן יְהוּדָע
כְּתוּב בּוֹ מִן הַשְּׁלֵשִׁים [הַכִּין]
נִכְבְּד, הוּא אֶחָד מֵהֶם.

פְּתַח וְאָמַר, (שמואל ב כג) מִן הַשְּׁלֵשִׁים הֵכִי נִכְבְּד
וְאֵל הַשְּׁלֵשָׁה לֹא בָא וְגו'. מִן
הַשְּׁלֵשִׁים הֵכִי נִכְבְּד, אֵלֶיךָ אֲנֹנִי תִלְתִּין
צִדִיקִים דְּאֲזִמִּין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעִלְמָא
וְלֹא יִבְטַל לוֹן מְנִיָּה. וּבְנִיּוֹהוּ בְּן יְהוּדָע פְּתִיב
בִּיָּה מִן הַשְּׁלֵשִׁים הֵכִי נִכְבְּד אִיהוּ חַד מְנִיָּהוּ.
וְאֵל הַשְּׁלֵשָׁה לֹא בָא. דְּלֹא שְׁקִיל לְתַלְתָּא
אֲחֵרֵינִין דְּעִלְמָא קָאִים עֲלִייהוּ. וְאֵל
הַשְּׁלֵשָׁה לֹא בָא. לְמַהוּי בְּמַנְיָנָא כְּחַד
מְנִיָּהוּ. בְּאֲנוֹן תִּלְתִּין זִכָּה לְמִיעֵל
בְּחֻשְׁבָּנָא, אֲבָל וְאֵל הַשְּׁלֵשָׁה לֹא בָא, דְּלֹא
זָכָה לְאֲתַחַפְרָא בְּהוּ וּלְמַהוּי עֲמַהוֹן בְּחֻוּלְקָא
חֻדָּא. יְהִי"ה, כְּמָה דְתַנִּינֵן תִּלְתִּין הוּהוּ. וּבְגִין
כֶּן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרַכִּיָּה בְּאֲנוֹן תִּלְתִּין
צִדִיקִים.

וְאֵל הַשְּׁלֵשָׁה לֹא בָא - שְׁלֹא
שְׁקוּל לְשַׁלְשֵׁת הָאֲחֵרִים
שְׁהָעוֹלָם עוֹמֵד עֲלֵיהֶם. וְאֵל
הַשְּׁלֵשָׁה לֹא בָא - לְהִיּוֹת כְּמַנְיָנִין
כְּאֶחָד מֵהֶם. עִם אוֹתָם שְׁלֵשִׁים
צִדִיקִים זָכָה לְהַכְנִס בְּחֻשְׁבּוֹן,
אֲבָל וְאֵל הַשְּׁלֵשָׁה לֹא בָא, שְׁלֹא
זָכָה לְהַתְחַבֵּר עִמָּם וּלְהִיּוֹת
עִמָּהֶם בְּחִלְקֵי אֶחָד. יְהִי"ה, כְּמוֹ
שְׁשִׁינּוּ שְׁלֵשִׁים הוּא, וְלִכְּן
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרַךְ אוֹתוֹ עִם
אוֹתָם שְׁלֵשִׁים צִדִיקִים.

תָּא חֲזִי, אָמַר לִיָּה קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְאֲבָרְהָם זַעֲקַת סְדוּם וְעַמּוּדָה כִּי רַבָּה,
דְּהָא סְלִיקַת קְדָמִי מַה דְּאֲנוֹן עֲבָדִין לְכָל
עִלְמָא, דְּכָל עִלְמָא מְנַעֵי רַגְלֵיהוּ דְּלֹא לְמִיעֵל
בְּסְדוּם וְעַמּוּדָה דְכִתִּיב, (איוב כח) פֶּרֶץ נַחַל מַעַם
גַּר הַנְּשַׁכְּחִים מִנִּי רַגְלֵי דְלוֹ מְאֻנּוּשׁ נְעוּ. פֶּרֶץ
נַחַל מַעַם גַּר, פֶּרֶצָה הוּהוּ פֶּרִיץ נַחַל לְאֲנוֹן בְּנִי
עִלְמָא דְעָאלוּ לְתַמָּן. דְּכִלְהוּ דְחֻמָּאן לְמָאן
דְּהוּוּ יְהִיב לְמִיכַל וּלְמִשְׁתֵּי לְבָר נֶשׂ אֲחֵרָא,
שְׁדִיין לִיָּה (בְּנִיבְרִי וְנִבְרִי) בְּעוֹמְקָא דְנַהֲרָא, וְאִיְהוּ
דְנָטִיל לִיָּה הֵכִי נָמִי.

בָּא רָאָה, אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְאֲבָרְהָם, זַעֲקַת סְדוּם וְעַמּוּדָה
כִּי רַבָּה, שְׁהָרִי עֲלָתָהּ לְפָנֵי מַה
שְׁהֶם עוֹשִׂים לְכָל הָעוֹלָם, שְׁכַל
הָעוֹלָם מוֹנְעִים רַגְלֵיהֶם שְׁלֹא
לְהַכְנִס לְסְדוּם וְעַמּוּדָה, שְׁכֵתוֹב
(איוב כח) פֶּרֶץ נַחַל מַעַם גַּר
הַנְּשַׁכְּחִים מִנִּי רַגְלֵי דְלוֹ מְאֻנּוּשׁ
נְעוּ. פֶּרֶץ נַחַל מַעַם גַּר - פֶּרֶצָה
הִיָּה פֶּרִיץ הַנַּחַל לְאוֹתָם בְּנִי
הָעוֹלָם שְׁנִכְסוּ לְשֵׁם. שְׁכַל מִי
שְׂרָאָה אֵת מִי שְׁהִיָּה נוֹתֵן לְאֲכַל
וּלְשִׁתוֹת לְאֲדָם אֲחֵר, זוֹרְקִים
אוֹתוֹ לְעַמְקֵי הַנְּהָר (בְּנִיבְרִי וְנִבְרִי),
וּמִי שְׁלוֹקֵם אוֹתוֹ גַּם בְּן.

וְעַרְוָה זֶה כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם הָיוּ
נִשְׁפָּחִים מִנֵּי רִגְלֵי, שְׂמוֹנְעִים
רִגְלֵיהֶם שְׂאֵל לְהַכְנִס לְשָׁם. וּמִי
שֶׁנִּכְנַס - דָּלוּ מֵאַנּוּשׁ נְעוּ, שֶׁהָיוּ
מְדַלְדְּלִים אֶת הַגּוּף בְּרָעַב וְלֹא
הָיוּ נֹתְנִים לוֹ לֶאֱכֹל וְלִשְׁתּוֹת,
וּמִשְׁתַּנֵּה דְיוֹקְנֵיהֶם מִשְׂאֵר בְּנֵי
הָעוֹלָם, שֶׁכְּתוּב דָּלוּ מֵאַנּוּשׁ, נְעוּ.
כְּתוּב כַּאֲן נְעוּ, וְכְתוּב שָׁם (מַשְׁלִי ה)
נְעוּ מֵעֲגָלְתֵיהֶם. כִּן גַּם הָיוּ סוֹטִים
מֵעֲגָלִים וְדָרְכִים כְּדִי לֹא לְהַכְנִס
לְשָׁם, וְאֶפְלוּ עוֹפוֹת הַשָּׁמַיִם הָיוּ
מְנוּעִים מִלְּהַכְנִס לְשָׁם, שֶׁכְּתוּב
(אֵיּוֹב כח) נְתִיב לֹא יִדְעוּ עֵיט וְגו'.
וְלָכֵן כָּל הָעוֹלָם הָיוּ צוֹנְחִים עַל
סֹדֵם וְעַל עַמְרָה וְעַל כָּל הַקְּרִיּוֹת,
שֶׁכֻּלָּם כְּמוֹ גִּזְוֹן אֶחָד הָיוּ.

וְעַקְתָּ סֹדֵם וְעַמְרָה כִּי רָבָה. אָמַר
לוֹ אַבְרָהָם, לָמָּה? אָמַר לוֹ,
וַחֲטָאתָם כִּי כִבְדָה מְאֹד. מִשׁוּם
כִּן אַרְבֵּה נָא וְאַרְבָּה הַכְּצַעְקָתָה.
הִיא צָרִיךְ לְכַתֵּב הַכְּצַעְקָתָם,
שֶׁהָיוּ כְּתוּב וְעַקְתָּ סֹדֵם וְעַמְרָה,
וּשְׁתֵּי עָרִים הָיוּ, אִזּוֹ לָמָּה
הַכְּצַעְקָתָה? אֵלֶּא הָרִי פְּרִשׁוּהָ.

בֹּא רֵא, בְּצַד שְׂמִתְחַת אֲבָן
הַבְּרָד עוֹלִים עֲשׂוּיִם בְּכַתֵּף,
מִתְכַּנְּסִים בְּטֶפֶה אַחַת וְנִכְנְסִים
לְתוֹךְ נִקְבֵי תְּהוֹם רַבָּה וְנִעֲשִׂים
חֲמֹשֶׁה בְּאֶחָד. אֶחָד הוּא כְּאֲשֶׁר
[הַקּוֹלוֹת צְלוֹלִים] יֵשׁ קוֹלוֹת צְלוֹלִים
שֶׁכֻּלָּם נִעֲשִׂים אֶחָד. הַקּוֹל
שֶׁעוֹלָה מִלְּמַטָּה נִכְנָס בִּינֵיהֶם
וְנִמְשָׁכִים בְּאֶחָד. וְאוֹתוֹ הַקּוֹל
עוֹלָה וְיוֹרֵד וְתוֹכֵעַ דִּין לְהַמְשִׁיךְ
לְמַטָּה. כְּשֶׁקּוֹל זֶה עוֹלָה לְתַבְע
דִּין, אִזּוֹ מִתְגַּלֶּה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְהַשְׁגִּיחַ בְּדִין.

אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, הַכְּצַעְקָתָה, מִי
הַכְּצַעְקָתָה? זוֹ גְּזֵרַת הַדִּין
שֶׁתּוֹכֵעַת דִּין כָּל יוֹם. שֶׁכֵּן שְׁנִינּוּ,
כְּמֹה שְׁנִים עוֹמְדַת גְּזֵרַת דִּין
וְתוֹכֵעַת מִלְּפָנֶי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא עַל שְׂאֵחֵי יוֹסֵף מְכָרוּ אֶת

וְעַרְוָה זֶה כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם הָיוּ
נִשְׁפָּחִים מִנֵּי רִגְלֵיהֶם לְמִיעַל תַּמָּן.
וּמֵאֵן דְּעָאֵל, דָּלוּ מֵאַנּוּשׁ נְעוּ, דְּהָיוּ דְלֵי גּוּפֵא
בְּכַפְנָא לֹא הָיוּ יִתְבִי לֵיהּ וְלִמְשַׁתֵּי
וְאִשְׁתַּנֵּי דְיוֹקְנֵיהּ מִשְׂאֵר בְּנֵי עַלְמָא, דְּכְתִיב
דָּלוּ מֵאַנּוּשׁ, נְעוּ. כְּתִיב הָכָא נְעוּ. וְכְתִיב הָתֵם
(מַשְׁלִי ה) נְעוּ מֵעֲגָלוֹתֵיהֶם. הָכִי נִמִּי הָיוּ סִטְאֵן
מֵעֲגָלִין וְאַרְחִין דְּלֹא לְמִיעַל תַּמָּן. וְאֶפְילוּ
עוֹפֵי שְׂמַיָא הָיוּ מְנוּעִי (דף קו ע"א) לְמִיעַל תַּמָּן
דְּכְתִיב, (אֵיּוֹב כח) נְתִיב לֹא יִדְעוּ עֵיט וְגו'. וּבְגִינֵי
כִּן כָּלֵי עַלְמָא הָיוּ צוֹנְחִין עַל סֹדֵם וְעַל
עַמְרָה וְעַל כָּל הָעָרִים. דְּכָלְהוּ כְּגוֹנָא חֲדָא
הָיוּ.

וְעַקְתָּ סֹדֵם וְעַמְרָה כִּי רָבָה. אָמַר לֵיהּ
אַבְרָהָם. אֲמַאי. אָמַר לֵיהּ וַחֲטָאתָם כִּי
כִבְדָה מְאֹד. בְּגִינֵי כִן אַרְבֵּה נָא וְאַרְבָּה,
הַכְּצַעְקָתָה. הַכְּצַעְקָתָם מִיבְעֵי לֵיהּ, דְּהָא
כְּתִיב וְעַקְתָּ סֹדֵם וְעַמְרָה וְתִרִי קְרִיתֵי הָיוּ,
אֲמַאי הַכְּצַעְקָתָה. אֵלֶּא הָא אוֹקְמוּהָ.

הָא חֲזִי, בְּסִטְרָא דְתוֹתֵי קָלָא דְבִרְדָא סְלָקִין
קוּטְרֵי כָּלְהוּ בְּכַתְפָא מִתְפַּנְשֵׁי בְּחַד טִיף
וְעָאֵלִין בְּגוּ נִיקְבֵי דְתְּהוּמָא רַבָּא, אֲתַעְבִּידוּ
חֲמֹשׁ בְּחַד. חַד אִיהוּ כַד (צְלִילֵין קָלִין) אֵיכָא
צְלִילִין קָלִין דְּכָלְהוּ אֲתַעְבִּידוּ חַד. קָלָא
דְּסָלִיק מִתְתָא עָאֵל בִּינֵיהוּ וְאֲתַמְשָׁא כַחַד.
וְהָיוּ קָלָא סְלָקָא וְנַחְתָא תְּבַעָא דִּינָא
לְאֲתַמְשָׁא לְתַתָּא. כַּד הָאֵי קָלָא סְלָקָא
לְמַתְבַּע דִּינָא כְּדִין אֲתַגְלִי לְאִשְׁגַּחָא קְדָשָא
בְּרִיךְ הוּא בְּדִינָא.

אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, הַכְּצַעְקָתָה. מֵאֵן
הַכְּצַעְקָתָה, דָּא גְּזֵרַת דִּינָא דְתַבְעָא
דִּינָא כָּל יוֹמָא. דְּהָכִי תַגְנִין כְּמֹה שְׁנִין קְרִימָא
גְּזֵרַת דִּינָא וְתַבְעָא מִקְמֵי קְדָשָא בְּרִיךְ הוּא עַל

יוסף, משום שגזרת הדין צווחת על הדין, ועל זה הפצעתה הבאה אלי.

מה זה הבאה אלי? זהו סוד כמו שנאמר (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. וזהו הבאה אלי, תמיד. כמו זה קץ כל בשר בא לפני, והרי נתבאר. עשו כלה, הרי נתבאר.

ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע. אמר רבי יהודה, מי ראה אב הרחמים כמו אברהם. בא ראה, בנח פתוח ויאמר אלהים לנח קץ כל בשר בא לפני וגו', עשה לה תבת עצי גפר. ושתק ולא אמר לו דבר ולא בקש רחמים. אבל אברהם, בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא וצקת סדם ועמרה פי רבה, ארדה נא ואראה - מיד פתוח ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע.

אמר רבי אלעזר, אף אברהם לא עשה בשלמות פראוי. נח לא עשה דבר, לא זה ולא זה. אברהם בקש דין פראוי שלא ימות צדיק עם רשע, והתחיל מחמשים עד עשרה. עשה ולא השלים, שלא בקש רחמים בין פך ובין פך, שאמר אברהם שלא רוצה לתבע שכר מעשיו.

אבר מי עשה בשלמות פראוי? זה משה. שפינון שאמר הקדוש ברוך הוא (שמות לב) סרו מהר מן הדרך וגו', עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו - מיד פתוח ויחל משה את פני ה' אלהיו וגו', עד שאמר ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. ואף על גב שכלם חטאו, לא זו משם עד שאמר לו סלחתי פדך. אבל אברהם לא השגיח אלא אם נמצא בהם צדיק, ואם

דזבינו אחיו יוסף ליוסף. בגין דגזרת דינא צווחת על דינא, ועל דא הפצעתה, הבאה אלי.

מאי הבאה אלי. דא הוא רזא כמה דאת אמר, (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. ודא הוא הבאה אלי תדיר. כגוונא דא קץ כל בשר בא לפני והא אתמר. עשו כלה הא אתמר:

ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע. אמר רבי יהודה מאן חמא אבא דרחמנותא כאברהם. תא חזי, בנח פתוח ויאמר אלהים לנח קץ כל בשר בא לפני וגו' עשה לה תבת עצי גפר. ואשתיק ולא אמר ליה מידי. ולא בעא רחמי. אבל אברהם בשעתא דאמר ליה קדשא בריך הוא, וצקת סדום ועמורה כי רבה וגו'. ארדה נא ואראה וגו'. מיד פתוח ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע.

אמר רבי אלעזר, אוף אברהם לא עבד שלימו כדקא יאות. נח לא עבד מידי, לא האי ולא האי. אברהם תבע דינא כדקא יאות דלא ימות זפאה עם חייבא. ושאר מי מחמשים עד עשרה, עבד ולא אשלים, דלא בעא רחמי בין פך ובין פך, דאמר אברהם לא בעינא למתבע אגר עובדוי.

אבר מאן עבד שלימו כדקא יאות, דא משה. דכיון דאמר קדשא בריך הוא (שמות לב) סרו מהר מן הדרך וגו'. עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו. מיד מה פתוח ויחל משה את פני יי אלהיו וגו'. עד דאמר ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. ואף על גב דכלהו חטו, לא זו מתמן עד דאמר ליה סלחתי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלִוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלִוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

אור הזוהר

כ"ט

לכבוד רבני המפעל הקדוש "מפעל הזוהר העולמי".

את האוון, ואם יזכור לא יוכל ללמוד בשופי, כדכתב המהר"ו ז"ל בא' פן הקדמותיו בחתולת היען חיים".

ה. ידוע שזקני רבינו הגדול הגר"א ז"ל היה כאחד מן הראשונים, שעד שגדולי ישראל העידו עליו שהיה נהורא דמישיב בן יוסף, כך כתב בעל ה"מגלה עמוקות" ומביא את דברי האר"ז אשר "אחד מן דברים שנענך שמיח בן יוסף לבוא בכל דור דור הוא גלגולת רזי הוהרה... ולכי אופר לי בכיור אשר לזה נבשל לנו עיר קדוש שמשיח נחית הרה"ג הגר"א ז"ל לגלות לנו את התורה כנגלה ובסתרי".

ו. עוד ידוע ומפורסם אצל נכדי הגר"א ז"ל, שהיה אחד שצחק על ספרי זקני זצ"ל על חיבורו שכתב על התקווה אהר, ורב אחד שמו בחרם, מזה אנו רואים, שאחד שצחק על הזוהר הק' מגיע לו חרם, ואם אין מי שיכניס אותו בחרם, ראיתי באיזה ספר שפתיחיים אותו בשמים, על כן בזמנינו זה, אם רואים אחד שמתנגד לזוהר הק' תתרחקו ממנו, כי הוא אולי מחרסם של השמים ח"ו.

ז. אשריכם שיתוכים ומזכים אתם ועל ידכם מתגלה לאור עולם, כבוד העולם עצמו והגבלה בעולם העשיה הנשמי הלה, אשר אסורים בו בכללי הנוף, והיצר הרע הצר הצורך הידוע, ועל ידכם האור הגדול והנורא "אור הזוהר הקדוש" "אור הרשב"י" בהתגלות עצמו בגילוי שלם ביחודא שלום, ודוקא כאן במקום החושך והקליפות בעת רבני הצרות ל"ע ול"ע, מתגלה האור הנפלא הזה כרצונו אבי זקני הגר"א ז"ל, ויהי קין גאולתנו, בקרבוב כימינו. עוד אציין לכם מה שמתגלה בקול קורא מרבני ירושלים (שנת תרס"א) ז"ל: כל נפש מישראל נאמדת ועד קטן מחיב ללמד ספר הזוהר דבר בן כימו, ולסים את כל ספר הזוהר הקדוש בכל ענה ושנה, חנה ועל, יעבר, לתקון הגאולה האמתית, ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא.

ועודו השם יתברך וזכורת אדוני אבי זקני אור העולם הגאון מוילנא זכר צדיק וקדוש ברבנו, תגלוהו בכל מעשי ידכם, ותפיצו את לימוד וקריאת הזוהר הקדוש כרצונו אבי זקני הגר"א ז"ל ונזכה כבר לגילוי השלם, וליחוד השלם, התלוי בלימוד וקריאת הזוהר הקדוש, כמורה כימינו אמן.

החתום בכברכה ובוראת הכבוד קדם רבני מפעל הזוהר העולמי שעל ידיהם תבוא הגאולה שלימה כב"א.

הרב חיים יעקבאון

בן ונכד לאה"ה הגר"א ז"ל

חפ"ק ירושלים ע"ה"ק תותב"א

ג. באקש מהרבנים שליט"א אם תוכלו להדפיס את מכתבי בעלונים הבאים, והיה לתועלת ולזיכוי הרבים, בדרשו של מורי אבי זקני רבנו הגר"א ז"ל.

הערת מנרכת: כשאנו בשנת תש"ז ומרומנו בזהר הקדוש פרשת בלק דף ס"ט ע"א וז"ל: (עם ביאור) ויעל ההוא זמנא כתוב (ועל אותו הזמן כתוב יענך ה' ימים צרה), דאינו תשע פסוקים כירחיך דיליה (שבמזמור ה' יש תשעה פסוקים במספר תשעה ירחי ליה) בשבעים יתיבין (יש בו שבעים תיבות, להורות) דהא לשבעין בן שבעים שתיחה (השנה תש"ז) 770 האלף השישי שהוה סוד 70 בעשרות ו 70 במאות (יש לשבעים שנה באלף השישי) ילידי וישלחו על כל עלמא (ילידי משיח את כל ממשתלו וישלחו על כל העולם), ובגין כך באינו תשעה ירחין (מלכת האלה תחשע ירחים), יתחזון בלא לילה מפלגו ואלין (יתראו בלא לילה מפלגו ומכר וכו'), וכו'...

א. מאוד מאוד שמחתי ויגל לבי בהגלות גלות האור הגדול והנורא ועל ידכם של אדוני התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ז"ע אשר נגלה אליו בגילויים עצומים ונפלאים כמתכתב דרקיעא, ועל ידי משה רביעא מתימנא, ועל ידי אליהו הנביא התשבי והגלעדי זכור לטוב, אשר יבוא לכתרו כמורה בימנו בקרבוב כמורה אמן. ובפרט בפירושו האדיר והנפלא של אדוני אבי זקני הגר"א ז"ל ע"ה"א, ובפרט על זה המפורא בדבדו הזה דוקא אפילו קטני קטנים ילמדו את הזוהר הקדוש, ועל ידי כן תבוא הגאולה מיד. ובפרט כהנהגתו של אדוני אבי זקני הגר"א ז"ל ועל ידי כן הראתו לדורות, ללמוד זוהר תמידים כסדרים. ובוודאי נודה לכם רבות על הארת וההתלהל לרבים את תורתו של אדוני אבי זקני הגר"א ז"ל ופירושו לספר הזוהר הקדוש והנפלא מאוד נעלה, אשר על ידו ינגאל ברחמים גדולים ועצומים מיד עכשיו. ואשריכם הרבנים שליט"א, ובפרט הגה"צ רבני העדה החרדית כירושלים ע"ה"ק שליט"א אשר קראתי המכתבים הנוראים המפוררים מאוד מאוד ובפרט הקריאה הקדושה מנות תשטי"ב ומשנת ה'תש"א והמכתב של הגה"צ הרב וואנער שליט"א אב"ד זכרון מאיר שזה מעיד על עבודתכם וזכותכם הגדולה, אשר בכותכם ועל ידכם תבוא הגאולה שלימה ברחמים גמורים עצומים ונפלאים כמו שהיה ביציאת מצרים כאמרם ז"ל בסנהדרין פי חלק שהינסי' היו כמו ביציאת מצרים, וכמו ביציאת השל"ק, שכמו שהיה במצרים וזאת דם מילה ודם פסח כן יהיה בגאולה האחרונה רק ע"י הזוהר הקדוש, ונגאל כמורה גאולת עולמים.

ב. ובפרט שזה הסוד המפורא גם בכתבי אב"ה הקדוש הגר"א ז"ל, בהענין של הקו האמצעי, קו הרחמים גמורים. וזה הוא גם כן סוד יחוד ז"א ונוק, פנים חיים, כדכתב ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, כיחוד שלם בלא פירוד ח"ו וכו', ללא כלל, כיודע לעוסקים והלומדים בספר הזוהר עם פרשיו של אב"ה הגר"א ז"ל מוילנא.

ג. שמחתי מאוד כשראיתי שהתחלת לעשות שיעורים באוה"ל 24 שעות בקבר רחל אמנו שבוכה ומכבה על בניה, ועיין בספר של אב"ה הגאון מוילנא, "ילקונו הגר"א ז"ל, המבאר שם ענינים נפלאים, וזה לשונו: "...סוד אלף השביעי תליסר יקים כו' הוא סול ה'ג"ג... ובדי'ה שם... ענין לאה ורחל ... בחי' שנית כשתגלה מלכותו בעולם מצד אוחות כמו במצרים ולע"ל והוא גאולתו של הקב"ה ונק' ג"כ ענין כידוע וכפי' כ"פ שאהה מוצא נדולתו כו'...", עייש ותמצא פלא נפלא.

ועיין עוד בכתבי זקני הגר"א שמציין לתקונו בזהר הקדוש בתקונו י"ג על השראת השכינה בקבר רחל אמנו ע"ה.

ד. מובא מצד הקדוש רבי יעקב אבוחצירא זצוק"ל בספרו "נגי' המלך" ש"מפוע" עם הכולל בנימטריא "הקבלה", ע"כ. משום שמפוע בלא לימוד הקבלה כותב בלא נשמה, וכל יודע ומכין יעיד על זה דכן הוא באמת כמו שכתב בכתבי הרמח"ל באריות ע"ה, ועל כן על הקורא מכתבי זה יראה לחזק עיניו בדרוכו של אמו"ה הגר"א מוילנא זצוק"ל וילמד זוהר כבדי לעבוד את ה' יתברך באמת, ולפדות את נכסת ישראל מהגלות וליחד הודים. (רק יזהר שלא לגשם את הדברים ח"ו, רק יזכר דאין שום צורה ומציאות גשמי בעולמות העליונים ח"ו, וכל הנכונים הם רק משלים לסבר

הייתי מציע לכל ישיבה וישיבה שיעשו את הסדר של רבינו הרמח"ל זצ"ל שכידוע היה נשפת משיח צדקינו, וידע את הסוד איך לקרב את הגאולה, כיודע היום הוא שנת הגאולה, אז אני כמות שאם עוד 26 ישיבות אותו יעשו הסדר השם יתברך ירחם עלינו וישלח לנו את משיח צדקינו

זוד ע. עבריה

ביודעי ומכירי קאמינא שתהילות לאל יתברך לפני למעלה משנה ייסד הר"ה רבי דוב קוק שליט"א בישיבתו מאורות ופאל סוד הלימוד של הרמח"ל שבו לפוסדים ברציפות כל שעות היום מזמן נחן העדה על הלילה זוהר הקדוש מחולק על ידי אברכים, הרב שליט"א אפר שיה מונע מכל מיני גזירות ואסונות כידוע.